

eller ikke. At den Regel, som i saa Henseende indeholdes som Instruction i Paragraphen, ikke er aldeles ydømmende eller kunde være det, ligger i Sagens Natur. Jeg troer imidlertid ikke, at den i mindste Maade vilde blive berigtiget ved, at der tilføiedes Noget om Absentistatten, som den ærede Landsstingsmand ønskede. Jeg indseer ikke, at det i denne Henseende kunde give Gouverneuren nogen værdifuld Instruction. Hvad den ærede Landsstingsmands Bemærkning til § 5 angaaer, da skal jeg ikke udtale mig om, hvorvidt det Princip, som af ham er opstillet, i Almindelighed er rigtigt, nemlig, at man ikke skal amortisere indenlandssk Gjæld. Det er en Theorie, som den ærede Landsstingsmand har opstillet, og som i visse Henseender er rigtig, i andre ikke, og navnlig er den ialfald paa ingen Maade rigtig i dette Tilfælde; thi den Gjæld, her stiftes, er af en ganske anden Bessaffenhed end Statskassens almindelige 4 pCt. Gjæld, og det har netop forekommet Finansministeriet ønskeligt, at man snart kunde faae denne Gjæld ud af Verden. Men den er egentlig heller ikke indenlandssk; den er kun forsaavidt indenlandssk, at den stiftes til Fordeel for Colonier, som høre til Danmark. Men paa den anden Side ligger ifølge Sagens Natur den Betragtning meget nær, at endeel af disse Papirer ville komme til at circulere paa fremmede Markeder, hvor vore indenlandsske Papirer ellers ikke circulere. Under alle Omstændigheder har der i dette Tilfælde været overveiende Grunde til at foreslaae Sagen ordnet paa denne Maade, og jeg maa ogsaa bemærke, at, saavel hvad § 5 som § 6 angaaer, er det forsaavidt tiltraadt af Colonialraadet.

Naar den ærede Landsstingsmand har citeret nogle Uttringer, som i et foregaaende Rigsdagsmøde ere anførte af en Folkethingsmand, og fundet dem meget vigtige, kan jeg dertil kun svare, at jeg ikke finder dem vigtige. Jeg finder, at de i flere Henseender laborere af den samme Wildfarelse, hvorunder den ærede Landsstingsmand selv befinder sig. Den ærede Landsstingsmand mener, at det er aabenbart, at der er stor Forskjel i Henseende til Tabet for vedkommende Ciere, om de paagjældende Negre, der ere emanciperede, være By- eller

Landnegre. Jeg maa dertil svare, at det er ganske vist, at der i mange Tilfælde er en Forskjel, netop som Følge af denne forskjellige Egenstabs hos Negrene; men det, hvorpaa det kommer an, er at trække Grændsen og sige, hvor vedkommende Negre begynde at være Landnegre og ophøre at være Bynegre, og denne Grændse have alle Sagkyndige, som uoplysende Forholdene, tilsidst maattet erkende ikke kunde drages, og derfor har Regjeringen, understøttet af Colonialraadet, ikke dristet sig til at drage en saadan Grændse.

Friis: Da den ærede Ste Landsstingsmand for Kjøbenhavn (Wessely) ikke har stillet noget Vædringsforslag, indseer jeg ikke, at denne Discussion kan have andet Formaal end at ville bidrage til, at hele Lovforslaget bliver forkastet. Jeg har derimod stor Interesse og megen Jøselse for, at Rigsdagen skulde komme til det modsatte Resultat, at Rigsdagen skulde antage dette Lovforslag, og dette har foranlediget mig til at tage Ordet. Jeg skal imidlertid ikke gaae meget vidtløftigt ind paa denne Sag, men fatte mig meget kort; men jeg vilde dog ikke undlade her at fremdrage nogle af de Oplysninger, som paa anden Maade ere meddeelte Rigsdagen, men som ikke indeholdes i selve Udfasset til Loven, og som vise os hen til, hvad andre Nationer have gjort for at give den Erstatning, der kunde tilkomme Colonierne for den Emancipation af Slaverne, som der har fundet Sted. Saaledes har England derpaa anvendt 20 Millioner Lst., Frankrig 126 Millioner Francs, og vore Naboer, Sveskerne, have anvendt 47,000 spanske Piaastre, som ifølge det Antal Slaver, hvorfor der skulde gives Erstatning, udgjør omtrent 160 Rbd. for hver Slave. Det forekommer mig, at vi Danske ogsaa maae føle os stærkt opfordrede til ikke at staae tilbage i denne Sag, og at vi maae trachte efter, at Erstatningen, som allerede længe er udebleven, dog nu snarest muligt kan komme tilveie, for at de, hvem Erstatning tilkommer, ikke skulle ligge i deres Grav, inden man i Thingene er bleven enig om, til hvilken Tid de skulle faae Erstatningen.

Wessely: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden: Den ærede Landsstingsmand har havt Ordet to Gange; men jeg an-